

Sygn. akt II K 420/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2017r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia SR Małgorzata Olejarczyk

Protokolant: st. sekr. sądowy Ewelina Kazberuk

Prokurator Prok. Rej. w K.: D. P.

po rozpoznaniu w dniach: 20.12.2016r., 10.01.2017r., 21.02.2017r., 04.04.2017r.

i 11.05.2017r.

sprawy: **1. R. Ś.**

s. R. i J. z d. G.

ur. (...) w K.

oskarżonego to, że:

I. w okresie od czerwca 2014 r. do stycznia 2015 r. w K., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w kwocie około 240 zł, osobie pełniącej funkcję publiczną – S. H. (1) - odpowiedzialnej za nadzór nad skazanymi wykonującymi karę ograniczenia wolności i sporządzanie w tym zakresie dokumentacji do Sądu, by skłonić ją do naruszenia przepisów prawa, tj. do podania do Sądu Rejonowego w Kętrzynie nieprawdziwych danych co do odbycia przez niego kary ograniczenia wolności w postaci wykonywania nieodpłatnej dozorowanej pracy na cele społeczne, zasądzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Bartoszycach z dnia 5 listopada 2012 r., sygn. akt II W 1441/12 (II Ko 2814/13, K. 71/14), podczas gdy w rzeczywistości tej kary nie wykonywał, chcąc by S. H. (1) popełniła przestępstwo wyłudzenia poświadczenia nieprawdy dotyczącego okoliczności odbywania przez niego kary ograniczenia wolności w postaci wykonywania nieodpłatnej, dozorowanej pracy na cele społeczne zasądzonej wymienionym wyżej wyrokiem Sądu Rejonowego w Bartoszycach poprzez podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariusza publicznego – dyrektora Miejskiego Ośrodka Sportu i Rekreacji w K., nakłonił ją w opisany wyżej sposób do tego,

tj. o czyn z art. 229 § 3 k.k. w zb. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

2. J. J. (2)

s. E. i R. z d. R.

ur. (...) w K.

oskarżonego to, że:

II. w okresie od grudnia 2014r. do marca 2015r. w K., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w kwocie około 500 zł, osobie pełniącej funkcję publiczną – S. H. (1) - odpowiedzialnej za nadzór nad skazanymi wykonującymi karę ograniczenia wolności i sporządzanie w tym zakresie dokumentacji do Sądu, by skłonić ją do naruszenia przepisów prawa, tj. do podania do Sądu Rejonowego w Kętrzynie nieprawdziwych danych co do odbycia

przez niego kary ograniczenia wolności w postaci wykonywania nieodpłatnej dozorowanej pracy na cele społeczne, zasądzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Kętrzynie z dnia 3 października 2014 r., sygn. akt II W 756/14 (K. 893/14) i wyrokiem Sądu Rejonowego w Bartoszycach z dnia 20 lutego 2014 r., sygn. akt II W 615/14 (II Ko 2343/14, K. 922/14), podczas gdy w rzeczywistości tej kary nie wykonywał, chcąc by S. H. (1) popełniła przestępstwo wyłudzenia poświadczenia nieprawdy dotyczącego okoliczności odbywania przez niego kary ograniczenia wolności w postaci wykonywania nieodpłatnej, dozorowanej pracy na cele społeczne zasądzonej wymienionymi wyżej wyrokami Sądu Rejonowego w Kętrzynie i w B. poprzez podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariusza publicznego – dyrektora Miejskiego Ośrodka Sportu i Rekreacji w K., nakłonił ją w opisany wyżej sposób do tego,

tj. o czyn z art. 229 § 3 k.k. w zb. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

3. R. S. (1)

s. S. i T. z d. Ż.

ur. (...) w K.

oskarżonego to, że:

III. w okresie od października 2014r. do kwietnia 2015r. w K., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w kwocie około 1500 zł, osobie pełniącej funkcję publiczną – S. H. (1) - odpowiedzialnej za nadzór nad skazanymi wykonującymi karę ograniczenia wolności i sporządzanie w tym zakresie dokumentacji do Sądu, by skłonić ją do naruszenia przepisów prawa, tj. do podania do Sądu Rejonowego w Kętrzynie nieprawdziwych danych co do odbycia przez niego kary ograniczenia wolności w postaci wykonywania nieodpłatnej dozorowanej pracy na cele społeczne, zasądzonej wyrokami Sądu Rejonowego w Kętrzynie z dnia 20 lutego 2013 r., sygn. akt II K 38/13 (K. 738/14) oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Bartoszycach z dnia 29 października 2013 r., sygn. akt II W 3408/13 (II Ko 1792/14, K. 739/14), podczas gdy w rzeczywistości tej kary nie wykonywał, chcąc by S. H. (1) popełniła przestępstwo wyłudzenia poświadczenia nieprawdy dotyczącego okoliczności odbywania przez niego kary ograniczenia wolności w postaci wykonywania nieodpłatnej, dozorowanej pracy na cele społeczne zasądzonej wymienionymi wyżej wyrokami Sądu Rejonowego w Kętrzynie i w B. poprzez podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariusza publicznego – dyrektora Miejskiego Ośrodka Sportu i Rekreacji w K., nakłonił ją w opisany wyżej sposób do tego,

tj. o czyn z art. 229 § 3 k.k. w zb. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

4. B. S. (1)

s. A. i A. z d. K.

ur. (...) w K.

oskarżonego to, że:

IV. w okresie od czerwca 2014 r. do stycznia 2015 r. w K., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w kwocie około 1 tys. zł, osobie pełniącej funkcję publiczną – S. H. (1) - odpowiedzialnej za nadzór nad skazanymi wykonującymi karę ograniczenia wolności i sporządzanie w tym zakresie dokumentacji do Sądu, by skłonić ją do naruszenia przepisów prawa, tj. do podania do Sądu Rejonowego w Kętrzynie nieprawdziwych danych co do odbycia przez niego kary ograniczenia wolności w postaci wykonywania nieodpłatnej dozorowanej pracy na cele społeczne, zasądzonej wyrokami Sądu Rejonowego w Bartoszycach: z dnia 1 sierpnia 2013 r., sygn. akt II W 1956/13 (II Ko 244/14, K. 134/14), z dnia 15 kwietnia 2013 r., sygn. akt II W 3529/12 (II Ko 871/14,

K. 377/14) oraz z dnia 16 kwietnia 2014 r., sygn. akt II W 2026/14 (II Ko 2432/14, K. 919/14), podczas gdy w rzeczywistości tej kary nie wykonywał, chcąc by S. H. (1) popełniła przestępstwo wyłudzenia poświadczenia nieprawdy dotyczącego okoliczności odbywania przez niego kary ograniczenia wolności w postaci wykonywania nieodpłatnej, dozorowanej pracy na cele społeczne zasądzonej wymienionymi wyżej wyrokami Sądu Rejonowego w Bartoszycach poprzez podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariusza publicznego – dyrektora Miejskiego Ośrodka Sportu i Rekreacji w K., nakłonił ją w opisany wyżej sposób do tego,

tj. o czyn z art. 229 § 3 k.k. w zb. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

I. oskarżonego **R. Ś.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to w oparciu o przepisy Kodeksu Karnego w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 20.02.2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 20.03.2015r., poz. 396) przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. z mocy art. 229 § 3 k.k. w zb. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje, zaś na podstawie art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 40 (czterdziestu) stawek dziennych ustalając wysokość każdej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego R. Ś. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza tytułem próby na okres 4 (czterech) lat;

III. oskarżonego **J. J. (2)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to w oparciu o przepisy Kodeksu Karnego w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 20.02.2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 20.03.2015r., poz. 396) przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. z mocy art. 229 § 3 k.k. w zb. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje, zaś na podstawie art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość każdej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

IV. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego J. J. (2) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza tytułem próby na okres 4 (czterech) lat;

V. oskarżonego **R. S. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to w oparciu o przepisy Kodeksu Karnego w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 20.02.2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 20.03.2015r., poz. 396) przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. z mocy art. 229 § 3 k.k. w zb. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje, zaś na podstawie art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość każdej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

VI. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego R. S. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza tytułem próby na okres 4 (czterech) lat;

VII. oskarżonego **B. S. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to w oparciu o przepisy Kodeksu Karnego w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 20.02.2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 20.03.2015r., poz. 396) przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. z mocy art. 229 § 3 k.k. w zb. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje, zaś na podstawie art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość każdej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

VIII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego B. S. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszają tytułem próby na okres 4 (czterech) lat;

IX. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Sygn. akt. II K 420/16

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 423 § 1a kpk uzasadnienie wyroku ograniczono do oskarżonego R. S. (1).

Miejski Ośrodek Sportu i Rekreacji (MOSiR) w K. jest jednostką budżetową Gminy Miejskiej K. i prowadzi gospodarkę finansową na zasadach ustalonych dla jednostek budżetowych, posiada osobowość prawną. Podstawowym celem działalności Ośrodka jest realizacja zadań własnych Gminy Miejskiej K. w zakresie kultury fizycznej i utrzymania obiektów sportowych temu służących. Miejski Ośrodek Sportu i Rekreacji w K. był wyznaczony jako jedno z miejsc, w których może być wykonywana kara ograniczenia wolności.

W okresie od 1 stycznia 2010 r. do czerwca 2015 r. funkcję Dyrektora MOSiR-u pełniła A. J. (1). Na stanowisku kolejno robotnika wykwalifikowanego (od 22.05.2009 r. do 31.08.2014 r.) i recepcjonistki (od 01.09.2014 r. do 01.12.2015 r.) zatrudniona była S. H. (1). Na podstawie ustnego polecenia A. J. (1) S. H. (1), oprócz wykonywania swoich obowiązków określonych w umowie o pracę, od października 2013 r. została osobą odpowiedzialną za sprawowanie nadzoru nad osobami wykonującymi karę ograniczenia wolności na terenie Ośrodka. Do jej obowiązków w tym zakresie należało przydzielanie skazanym określonej pracy i w określonym wymiarze czasu, sprawowanie nadzoru nad osobami wykonującymi karę ograniczenia wolności, w tym nadzorowanie ilości faktycznie przepracowanych godzin. Sporządzała ona sprawozdania o ilości odbytej kary ograniczenia wolności przez każdego ze skazanych w danym miesiącu, które przekazywano do Sądu. Dokumentacja ta podpisywana przez A. J. (1), stanowiła podstawę do stwierdzenia czy wyrok, w którym wymierzono karę ograniczenia wolności, został wykonany. Zarówno kuratorzy sądowi odpowiedzialni za kontrolowanie wykonywania kar ograniczenia wolności, jak i skazani, którzy mieli wykonywać karę ograniczenia wolności, wiedzieli, że osobą odpowiedzialną za nadzór nad skazanymi odbywającymi karę ograniczenia wolności w Miejskim Ośrodku Sportu i Rekreacji w K., była S. H. (1).

Jednym ze skazanych, mających wykonywać karę ograniczenia wolności w MOSiR w K. był R. S. (1), który wyrokiem Sądu Rejonowego w Bartoszycach z dnia 29 października 2013 r. w sprawie II W 3408/13 za wykroczenie z art. 54 § 3 kks w zb. z art. 63 § 7 kks w zb. z art. 86 § 4 kks w zw. z art. 7 § 1 kks został skazany na karę grzywny 3400 złotych. Kolejno po nieskutecznej egzekucji postanowieniem Sądu Rejonowego w Kętrzynie z dnia 11 września 2014 r. II Ko 1792/14 karę grzywny w wysokości 3400 złotych zamienioną na pracę społecznie użyteczną, która miała być wykonywana przez okres 3 miesięcy w wymiarze po 10 godzin tygodniowo. Sprawa została wpisana do wykazu K. 739/14 i przekazana do wykonania kuratorowi S. J. (1). Po stawieniu się na wezwanie do kuratora R. S. (1) został skierowany do rozpoczęcia wykonywania prac społecznie użytecznych od dnia 01.02.2015 r. w MOSiR w K..

R. S. (1) został również skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Kętrzynie z dnia 20 lutego 2013 r. w sprawie sygn. akt. II K 38/13 za przestępstwo skarbowe określone w art. 54 § 1 i 3 kks w zb. z art. 65 § 1 i 3 kks w zb. z art. 91 § 1 kks w zw. z art. 7 § 1 kks na karę 120 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 60 złotych. Kolejno postanowieniem Sądu Rejonowego w Kętrzynie z dnia 11 września 2014 r. II Ko 1888/14 zamieniono pozostałą do uiszczenia karę grzywny w wymiarze 85 stawek dziennych po 60 zł każda stawka /5118,02 zł/ na pracę społecznie użyteczną, która miała być wykonywaną przez okres 8 miesięcy w wymiarze po 40 godzin miesięcznie. Sprawa została wpisana pod numer K. 738/14 i przekazana do wykonania kuratorowi zawodowemu S. J. (1). Po wysłuchaniu R. S. (1) określono jego miejsce pracy na MOSiR w K., a termin jej rozpoczęcia na dzień 27.10.2014 r.

Do S. H. (1) w październiku 2014 r. przyjechał R. Ś., którego znała z gimnazjum wraz z R. S. (1). R. S. (1) zaproponował jej udzielenie korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w zamian za to, że będzie sporządzała sprawozdania do Sądu

potwierdzające, że wykonuje on karę ograniczenia wolności, w sytuacji gdy faktycznie nie będzie jej wykonywał. R. S. (1) kontaktował się z S. H. (1) telefonicznie, a pieniądze przekazywał jej pod koniec miesiąca, po sporządzeniu sprawozdania do Sądu.

W okresie od października 2014 r. do kwietnia 2015 r. R. S. (1) udzielił S. H. (1) korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w łącznej kwocie około 1500 złotych, czym skłonił ją do naruszenia przepisów prawa, tj. do podania do Sądu Rejonowego w K. nieprawdziwych danych, co do odbycia przez niego kary ograniczenia wolności w postaci wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne zasądzonej powyżej wskazanymi wyrokami. W podanym wyżej okresie S. H. (1) sporządziła następujące dokumenty:

- informację dostarczoną do Sądu w dniu 13.11.2014 r. z której wynika, że R. S. (1) wykonywał orzeczoną karę od dnia 27.10.2014 r. do 31.10.2014 r. w wymiarze łącznym 33 godziny. Pracował pod nadzorem K. P. i J. U..

- informację dostarczoną do Sądu w dniu 11.12.2014 r. z której wynika, że R. S. (1) w listopadzie 2015 r. wykonał łącznie 67 godzin pracy,

- informację dostarczoną do Sądu w dniu 15.01.2015 r. wynika, że R. S. (1) w grudniu 2015 r. wykonał 50 godzin pracy,

- informację dostarczoną do Sądu w dniu 17.02.2015 r. wynika, że w styczniu 2015 r. R. S. (1) wykonał 50 godzin pracy,

- informację dostarczoną do Sądu w dniu 10.03.2015 r. z której wynika, że R. S. (1) pracując w lutym 2015 r. wykonał 70 godzin pracy

- informację dostarczoną do Sądu 15.04.2015 r. z której wynika, że R. S. (1) wykonał pozostałe 50 godzin pracy

- informację dostarczoną do Sądu w dniu 15.04.2015 r. z której wynika, że R. S. (1) odpracował orzeczoną karę w marcu 2015 r. w ilości 50 godzin.

S. H. (1) podstępnie wprowadziła w błąd funkcjonariusza publicznego w osobie dyrektora MOSiR w K., przedkładając jej powyższe informacje do podpisania. W wyniku takiego podstępnego działania przesłano do Sądu autentyczne dokumenty, podpisane przez dyrektora potwierdzające odbywanie przez R. S. (1) kary ograniczenia wolności w postaci wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne zasądzonej powyżej wymienionymi wyrokami.

Prawomocnym wyrokiem Sąd Rejonowy w Kętrzynie z dnia 21 kwietnia 2016 r. w sprawie sygn. akt. II K 2/16 S. H. (1) została uznana za winną popełnienia m.in. czynu polegającego na tym, że w okresie od października 2014 r. do kwietnia 2015 r. w K., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w związku z pełnieniem funkcji publicznej w Miejsku Ośrodku Sportu i Rekreacji w K. – osoby odpowiedzialnej za nadzór nad skazanymi wykonującymi karę ograniczenia wolności i sporządzanie w tym zakresie dokumentacji do Sądu, przyjęła od R. S. (1) korzyść majątkową w postaci pieniędzy w łącznej kwocie około 1500 zł, za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa – tj. podanie do Sądu Rejonowego w Kętrzynie nieprawdziwych danych co do odbycia przez niego kary ograniczenia wolności w postaci wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne, zasądzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Kętrzynie z dnia 20 lutego 2013r, sygn. akt. II K 28/13 (K. 738/14) oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Bartoszycach z dnia 29 października 2013 r., sygn. akt. II W 3408/13 (II Ko 1792/14, K. 739/14), podczas gdy w rzeczywistości wymieniony kary nie wykonywał, wyłudżając w powyższym okresie poświadczenie nieprawdy dotyczące okoliczności odbywania przez skazanego kary ograniczenia wolności przez podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariusza publicznego – dyrektora Miejskiego Ośrodka Sportu i Rekreacji w K., w ten sposób, że wypełniła i przedłożyła do podpisania informację odbycia kary, zawierające nieprawdziwe dane co do wykonywania przez R. S. (1) kary ograniczenia wolności, wcześniej uzupełniając też wewnętrzną ewidencję dotyczącą odbywania zasądzonych kar ograniczenia wolności i udaremniła przez to postępowanie karne pomagając R. S. (1) uniknąć odpowiedzialności karnej poprzez odbycie za niego w ten sposób kary ograniczenia wolności tj. czynu z art. 228 § 3 kk w zb. z art. 272 kk w zb. z art. 239 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Sąd skazał S. H. (2) na karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono na okres próby 5 lat. Obok

kary pozbawienia wolności Sąd wymierzył skazanej grzywnę w wysokości 120 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych, a także przepadek równowartości przedmiotów pochodzących bezpośrednio z przestępstwa tj. kwoty 4140 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: umowy o pracę S. H. k. 33, zakresu czynności pracownika k. 35-36, porozumienia zmieniającego umowę o pracę k. 37, zarządzenia w przedmiocie zatrudnienia dyrektora MOSiR k. 38, kserokopii akt w sprawach K. 739/14, K. 738/14 R. S. (1) k. 77-101, zeznań S. H. (1) k.772-773, 666-667, 53-53v, 516, zeznań A. J. (1) k. 782v-783,29-31 zbiór C, 668, informacji dotyczącej działalności Miejskiego Ośrodka Sportu i Rekreacji w K. k. 3-4, wyroku SR w Kętrzynie dot. S. H. (1) k. 660-662.

Oskarżony R. S. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że wykonywał wszystkie godziny zgodnie z wyrokiem. Wskazał, że nigdy nie było żadnej listy, dopiero po całym zdarzeniu, dawano do podpisywania listy. On po raz pierwszy wtedy odpracowywał godziny i nikt nie dawał listy do podpisania. Podał, że nie pamięta, ile miał wyroków, pamięta jednak, że były to grzywny zamienione na karę zastępczą. Wskazał, że może S. H. (1) kogoś kryje i dlatego go pomawia. Wyjaśnił, że w ogóle jej nie zna, kojarzy ją tylko. Miał do niej numer telefonu, ponieważ wymiana telefonów była potrzebna do pracy. (k.772)

Słyszał, że ona za pieniądze podpisuje godziny. O tym, gdzie i kiedy ma odrobić godziny dowiedział się w ten sposób, że był wzywany do pani kurator i został skierowany do MOSiR-u. Oskarżony podał, że nie ma wiedzy kto podpisuje godziny i kto do Sądu kieruje te podpisane godziny. Nic mu nie wiadomo o roli dyrektora MOSiR-u w tym rozliczeniu godzin. Dodał, że przy nim pani S. nie podpisywała żadnych dokumentów. Nie widział dokumentacji związanej z odrabianiem i podpisywaniem godzin. Podał, że było zamieszanie z tą sprawą, jego mama zachorowała i nie wiedział ile mu zostało, nikt go nie informował, że ma do wykonania 70 godzin. Zapewniał że odrobił wszystkie godziny. (k.665v-666)

Sąd zważył, co następuje:

Gruntowna analiza ujawnionych dowodów bezspornie wskazuje na sprawstwo oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu. Wyjaśnienia oskarżonego są niewiarygodne, albowiem pozostają w sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, które Sąd podzielił, w szczególności z zeznaniami S. H. (1). N. oskarżonego do stawianego zarzutu należy ocenić jako z góry przyjętą linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Stan faktyczny dotyczący okoliczności udzielania korzyści majątkowej i jej wysokości Sąd zrekonstruował w oparciu o wyjaśnienia S. H. (1), wspartych pozostałymi dowodami, w postaci omówionych zeznań świadków i zgromadzonej dokumentacji.

W wyjaśnieniach złożonych w trakcie postępowania przygotowawczego (w sprawie II K 2/16), odnośnie oskarżonego R. S. (1), wskazała, że pod koniec roku 2014 r. R. Ś. przyjechał do niej z R. S. (1), którego wcześniej nie znała. Zapytała ją czy byłaby możliwość płacenia za niewykonywanie kary ograniczenia wolności, a wpisywanie że została wykonana. Podała, że R. S. (1) umawiał się z nią telefonicznie, rozliczał się pod koniec miesiąca, po sporządzeniu sprawozdania do Sądu. S. H. (3), że faktycznie otrzymała od niego około 1500 złotych. (k.53-53v, k.516).

W swoich zeznaniach świadek opisała również okoliczności udzielenia jej ustnego polecenia przez dyrektora A. J. (1) oraz czynności jakie w związku z tym wykonywała. Świadek S. H. (1) zeznała, iż była zatrudniona w MOSiR w K., początkowo jako robotnik wykwalifikowany, a w 2014 r. zmieniono jej stanowisko na recepcjonistkę.

Podała, że obowiązek zajmowania się osobami wykonującymi karę ograniczenia wolności wynikał wprost z polecenia pani dyrektor A. J. (1). Pani dyrektor powiedziała jej, że „ma się zajmować godzinkowcami”. Do jej obowiązków w tym zakresie należał nadzór nad nimi, kierowanie ich na konkretne obiekty sportowe, sprawdzanie wykonania pracy oraz sporządzanie ewidencji z wykonywania prac. Świadek podała również, że na polecenie dyrektora dzwoniła do osób skazanych i ustalała z nimi konkretny termin stawienia się. Świadek podkreśliła, że godziny pracy były wpisane

w zeszycie, bez wskazywania kto jaką pracę wykonywał. Osoby które przychodziły odpracowywać godziny, nic nie podpisywały. Oprócz niej zeszyty uzupełniały również inne osoby nadzorujące: K. P., D. W., M. T., A. A. (2) oraz J. B..

Świadek podkreśliła, że po pracy zabierała zeszyty do domu i sporządzała dokumentację dotyczącą ilości wykonywanych godzin przez każdego ze skazanych, która po podpisaniu przez dyrektora A. J. (1) była kierowana do Sądu. Przyznała, że przyjmowała korzyści majątkowe od skazanych i podała w jakich kwotach. Wskazała, że obecnie nie utrzymuje kontaktów z oskarżonymi, nie kontaktowała się z nimi również przed sprawą. Świadek podała, że za dodatkowe prace, które musiała wykonywać nie otrzymywała dodatkowych pieniędzy. (k.772-773, 666-667, k.53-53v)

W tym miejscu należy wskazać, iż z opinii sądu – psychiatrycznej dotyczącej S. H. (1) przeprowadzonej w postępowaniu w sprawie II K 2/16 wynika, że w chwili popełnienia zarzucanych jej czynów zdolność do rozpoznania znaczenia czynów oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem nie była zaburzona w rozumieniu art. 31 § 1 czy art. 31 § 2 kk. W opinii wskazano, że rozpoznano u niej przebyte epizody depresyjno reaktywne. (k.520-522)

Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania wyjaśnień S. H. (1) w zakresie w jakim zrelacjonowała okoliczności, w jakich doszło do udzielenia korzyści majątkowej oraz jej wysokości. Sąd uznał za wiarygodne również zeznania w których wskazywała na czynności, które faktycznie wykonywała na skutek ustnego powierzenia jej obowiązków związanych z wykonywaniem kary ograniczenia wolności przez skazanych.

W ocenie Sądu wyjaśnienia S. H. (1) składane w postępowaniu przygotowawczym są logiczne, nie zawierają sprzeczności oraz są konsekwentne. W toku postępowania nie ujawniły się okoliczności, które nakazywałyby uznać, że obciążyla oskarżonego bezpodstawnie. Wszak ujawniając okoliczności tego procederu sama naraziła się na odpowiedzialność karną. Niezrozumiałym dla Sądu jest dlaczego miałaby kłamać w tej sprawie, ani też jak wskazywał oskarżony „kryć kogoś”.

Uwagę zwraca postawa S. H. (2) zaprezentowana przed Sądem przy ponownym rozpoznaniu sprawy. Wówczas występująca w roli świadka, zasłaniała się niepamięcią, tłumacząc swoją postawę stresami oraz przeżytą depresją. Na pytania czy przyjmowała pieniądze od oskarżonego S., nie potrafiła udzielić odpowiedzi (k. 772v).

W ocenie Sądu była to wykreowana rola na potrzeby niniejszego postępowania, mająca ukazać osobę S. H. (1) jako nie radzącej sobie, zagubionej, nie rozumiejącej co się wydarzyło. S. H. (1) została prawomocnie skazana, zatem zasłaniając się niepamięcią, nie chroniła siebie lecz oskarżonych zasiadających na ławie, dla których ważyła się kwestia odpowiedzialności karnej za zarzucane czyny. Materiał dowodowy w szczególności zeznania kuratorów współpracujących z S. H. (4), że była osobą kompetentną, przebojową, zorientowaną w sprawach którymi się zajmowała. Od czasu gdy zaczęła prowadzić dokumentację związaną z karami ograniczenia wolności, poprawiła się jakość i terminowość przedmiotowej dokumentacji (zeznania B. S., S. J., H. G. k. 774- 775). Świadek A. A. (2) koleżanka H. dodała, że lubiła ona swoją pracę, lubiła się angażować i czuć się potrzebna. Nie chciała również, by odejmować jej obowiązków, albowiem lubiła „ otaczać ” się skazanymi i była lubiana (zeznania k. 784v). Powyższe zeznania przeczą zatem lansowanej przed Sądem postawie S. H. (1).

Fakt kontaktowania się telefonicznego S. H. (1) z oskarżonym R. S. (1) potwierdzają stenogramy z rozmów (k.451)

Ze stenogramu rozmowy przeprowadzonej w dniu 05 maja 2015 r. o godz.18:21 wynika, że S. H. (1) przywitała się z oskarżonym, po czym on skierował do niej słowa „no widzisz zapomniałem całkiem o tobie”. Następnie oskarżony przyjechał pod miejsce pracy S. H. (1) na ul. (...), po kolejnej krótkiej rozmowie S. H. (1) wyszła przed miejsce pracy spotkać się z oskarżonym.

Na podkreślenie zasługuje również to, iż zeznania S. H. (1) w których wskazywała, że oskarżony faktycznie nie wykonywał kary ograniczenia wolności korespondowały z dowodem w postaci oględzin ustaleń telefonicznych, w których wskazano miejsca logowania się telefonu należącego do R. S. (1) w dniach i o godzinach w których według sprawozdań przesłanych do Sądu wykonywał on karę ograniczenia wolności.

Z protokołu oględzin ustaleń telefonicznych numeru należącego do R. S. (1) wynika, iż nie mógł on w dniach: 04.11.2014 r., 24.11.2014 r., 02.12.2014 r., 03.12.2014 r., 09.12.2014 r., 11.12.2014 r., 23.12.2014 r., 12.01.2015 r., 14.01.2015 r., 15.01.2015 r., 19.01.2015 r., 05.02.2015 r., 12.02.2015 r., 17.02.2015 r., 19.03.2015 r., 20.03.2015 r., 24.03.2015 r., 2.03.2015 r., 31.03.2015 r. wykonywać kary ograniczenia wolności w godzinach, które były wskazane w sprawozdaniach wysyłanych do Sądu, bowiem jego telefon w tych godzinach nie logował się w K.. (k.499-509)

Przykładowo R. S. (1) nie mógł w dniu 04.11.2014 r. wykonywać prac społecznie użytecznych w MOSiR w K. w godzinach 9.00-14.00, bowiem dane z bilingu wskazują, iż jego telefon nie logował się w K. w tych godzinach. Natomiast tego dnia o godz. 12:48 jego telefon logował się w K., a o godzinie 13:02 w B.. Nie mógł również wykonywać pracy w dniu 24.11.2014 r. w godzinach 9.00-15.00, bowiem dane z bilingu wskazują, iż jego telefon nie logował się w K., natomiast o godz. 12:07 logował się w B.. Kolejno również w dniu 02.12.2014 r. nie mógł wykonywać pracy w K. w godz.9.00-15.00, bowiem jego telefon nie logował się w K., a logował się kolejno w B. o godz.12:20, w B. o godz.11:59 oraz w B. o godz.10:43.

Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania zeznań świadka Marcina Romanov, który prowadził postępowanie przygotowawcze w sprawie S. H. (1). W swoich zeznaniach podkreślił, że podczas przesłuchania nikt nie sugerował S. H. (1) jakie wyjaśnienia ma złożyć, wyjaśnienia składała dobrowolnie, bez przymusu. Nazwiska oskarżonych (w tym R. S.) wynikały z przeprowadzonej kontroli, bądź późniejszych ustaleń. Świadek nie pamiętał, czy pytał S. H. (1) o nazwiska osób, które udzielały jej korzyści majątkowej. (k.676v - 677, 818).

Sąd nie znalazł również podstaw do zakwestionowania zeznań świadka G. P., który został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kętrzynie z dnia 21 kwietnia 2016 r. w sprawie II K 2/16 za udzielenie korzyści majątkowej S. H. (1). Świadek wskazał, że nie posiada wiedzy dotyczącej tego, czy oskarżony również płacił S. H. (1). Świadek podkreślił, że nie pamięta od kogo wyszła propozycja, że może płacić i nie odrabiać godzin. Podkreślił, że cały K. „bębnił” o tym, że S. H. (1) brała pieniądze, ten temat był poruszany na mieście i na granicy. Świadek wskazał, że oskarżonego R. S. (1) zna jedynie z okolicy, nie spotyka się z nim towarzysko. (k.782v, k.676v)

Sąd uznał za wiarygodne zeznania kuratorów pracujących w Sądzie Rejonowym w Kętrzynie: A. R. (k.775, k.10-12 zbiór C), S. J. (1) (k. 775, k. 22a-23 zbiór C) H. G. (2) (k. 775v k.18-21 zbiór C) oraz B. S. (3) (k.774v, k.25-27 zbiór C). W swoich zeznaniach wskazali, że nie docierały do nich żadne sygnały o tym, że kary ograniczenia wolności nie były faktycznie wykonywane. Świadców podkreślili, że w swojej pracy opierali się na harmonogramach wykonywania pracy, który przychodziły z MOSiR-u. Zgodnie wskazali, że wcześniej był problem z terminowością dostarczania dokumentów z MOSiRu, a odkąd zaczęła się tym zajmować S. H. (1) nie było żadnych opóźnień ani problemów. Kuratorzy byli przekonani, że osobą odpowiedzialną za nadzór nad skazanymi odbywającymi karę ograniczenia wolności w Miejskim Ośrodku Sportu i Rekreacji w K. była S. H. (1).

S. J. (1), która była kuratorem nadzorującym wykonywanie kary przez oskarżonego R. S. (1) wskazała, iż nie zgłaszała on żadnych problemów dotyczących odpracowywanych godzin. Świadek podkreśliła, że S. H. (1) podczas rozmowy narzekała na nadmiar obowiązków. (k. 775, k. 22a-23 zbiór C)

Świadek A. J. (1) (pełniący funkcję dyrektora MOSiR w K. w inkryminowanym czasie) w swoich zeznaniach wskazała, że będąc bezpośrednią przełożoną S. H. (1), wydała jej ustną dyspozycję (na którą ta wyraziła zgodę), by zajęła się kontrolowaniem wykonywania prac społecznie użytecznych przez skazanych. Świadek wskazała, że zgodnie z pkt. 14 zakresu czynności pracownika S. N. (obecnie H.) z dnia 12.10.2009 r (k.35) jako dyrektor mogła zlecić jej wykonywanie innych czynności na kilka miesięcy.

Świadek wskazała, że czynności, które zleciła S. H. (1) miały polegać na odnotowaniu o której przyszedł konkretny skazany i jaką pracę oraz przez ile godzin wykonywał. Świadek dodała, że w sytuacji kiedy potrzebna była większa grupa osób, S. H. (1) na jej polecenie telefonicznie ustalała ze skazanymi, by przyszedli do pracy. Świadek zeznała, że jej rola polegała na tym, że co miesiąc podpisywała sprawozdania dotyczące ilości godzin wykonywanych przez poszczególnych skazanych, które sporządzała S. H. (1). Przyznała, że nie weryfikowała tych dokumentów. O tym, że

od października 2013 r. nadzór nad osobami wykonującymi karę ograniczenia wolności sprawowała S. H. (1) wiedzieli wszyscy, w tym również kuratorzy sądowi.

Świadek dodała, że w okresie kiedy S. H. (1) zajmowała się nadzorem nad skazanymi otrzymywała większą premię. Wszystkie pozostałe osoby, które zajmowały się, skazanymi, również wykonywały te czynności z jej polecenia ustnego. Dopiero w maju 2015 r. dowiedziała się od A. A. (2), że S. H. (1) dokumenty kierowane do Sądu sporządzała w domu, na podstawie zeszytów i kartek z zapiskami dotyczącymi czasu pracy. W ocenie świadka czynności, które wykonywała S. H. (1) nie były decyzjami merytorycznymi, były to czynności usługowe. (k.782v-783 k.29-31 zbiór C, k.668)

Sąd przyznał walor wiarygodności zeznaniom świadka w których opisała ona zakres wykonywanych przez S. H. (1) czynności związanych z wykonywaniem kary ograniczenia wolności nie znajdując podstaw do ich zakwestionowania. W ocenie Sądu zeznania świadka były logiczne i konsekwentne oraz korespondowały z zeznaniami S. H. (1).

Zeznania świadka dotyczące tego, że S. H. (1) z tytułu zleconych jej ustnie dodatkowych obowiązków otrzymywała większą premię potwierdza lista płac S. H. (1) oraz wnioski premiowe składane przez świadka w związku z zwiększonym zakresem obowiązków S. H. (1) w listopadzie 2014 r. (40% premii), w grudniu 2014 r. (30% premii) oraz w marcu 2015 r. (30% premii). (k. 796- 802)

Świadek J. Ł., która jest pracownikiem Urzędu Miasta w K. zeznała, że koordynatorem osób wykonujących karę ograniczenia wolności był A. M. (1), który miał współpracować z sądem. Świadek potwierdziła, że w ostatnim punkcie zakresu czynności S. H. (1) wymienione były inne czynności zlecone przez kierownika i w jej ocenie z tego punktu wynikało, że S. H. (1) sprawowała nadzór nad skazanymi. W ocenie świadka na pewno nie była ona urzędniczką, ani pracownikiem fizycznym, była jedynie pomocniczką. Świadek dodała, że pani dyrektor musiała wyznaczyć jakąś osobę do nadzoru nad skazanymi, a w tamtym momencie nie było żadnego stanowiska urzędniczego. Świadek wskazała, że umowa z S. H. (1) została rozwiązana za porozumieniem stron, nie została ona zwolniona dyscyplinarnie. (k.7-8 zbiór C, 668v-669, 783v-784)

A. A. (2), która od kwietnia 2014 r. była zatrudniona w MOSiR w K. jako pracownik administracyjny, zeznała, że S. H. (1) bardzo dużo brała na siebie, często pracowała za innych, jednak lubiła się angażować. Świadek opisała, że dyrektor zastanawiała się nad tym, czy to jej przekazać obowiązki związane z nadzorem nad wykonywaniem kary ograniczenia wolności. Podkreśliła, że S. H. (1) nie chciała, by z tych obowiązków ją zwolniono. (k.784v-785, k.32-34 zbiór C).

Świadek D. W. (pracownik MOSiR w K.) wskazał że on również wpisywał w zeszycie, godzinę rozpoczęcia i zakończenia pracy przez skazanych. Zeszyty z obiektów zbierała S. H. (1). Potwierdził, że prace związane ze skazanymi wykonywał na ustne polecenie pani dyrektor, nie otrzymywał za to dodatkowych pieniędzy. Świadek wskazał, że obecnie skazany podpisuje się pod listą, gdzie wskazuje się godziny w jakich pracował i czynności jakie wykonywał. Świadek wskazał, że nie słyszał o tym, że S. H. (1) brała pieniądze w zamian za wpisywanie godzin. Zauważył jednak, że kiedy S. H. (1) pracowała na danym obiekcie to wtedy w zeszycie były informacje, że dużo skazanych wykonuje pracę. Nie potrafił stwierdzić, czy wszystkie te osoby faktycznie wykonywały pracę. (k. 35-37 zbiór C, k.785, 669v)

Świadek A. M. (1), który pracuje jako specjalista do spraw BHP i pełnomocnik do spraw informacji niejawnych wskazał, że praca dotycząca nadzoru nad skazanymi jest jego pracą dodatkową. Opisał, że pracodawca ma prawo wyznaczyć koordynatora w sytuacji, kiedy osoby z wyrokiem są kierowane do prac społecznie użytecznych. W ten sposób to właśnie on został wytypowany przez Burmistrza do roli tego koordynatora. W związku z tym co roku dostaje od Prezesa Sądu informację o przewidywanej ilości skazanych na dany rok. Jego rola polega na przekierowaniu tych osób do podległych jednostek, a to kierownicy tych jednostek mają za zadanie wyznaczyć osoby odpowiedzialne za organizowanie tych prac, a on taką informację przekazuje jedynie do Sądu. Świadek wskazał, że szkolenie BHP przy pracowniku fizycznym trzeba wznawiać co 3 lata, a przy pracowniku umysłowym co 6 lat. (k.785v, k.677-678)

W toku postępowania uzyskano informację nadesłaną z Urzędu Miasta w K. sporządzoną przez starszego specjalistę BHP A. M. (1) z której wynika, że S. H. (1) przeszła szkolenie BHP w dniu 16.12.2013 r., w tym okresie była zatrudniona na stanowisku robotnika wykwalifikowanego. Z dniem 01.09.2014 r. na mocy porozumienia stron została zatrudniona

na stanowisku recepcjonistki. Z uwagi na fakt, że robotnik wykwalifikowany i recepcjonistka są to stanowiska z grupy stanowisk pomocniczych i obsługi, nie było potrzeby przeprowadzenia dodatkowego szkolenia BHP.

W w/w informacji wskazano również, iż A. J. (2), która pełniła funkcję dyrektora MOSIR w K. nadesłała do Urzędu Miasta w K. informację datowaną na dzień 13.05.2015 r. odnośnie osób odpowiedzialnych za nadzór nad skazanymi wykonującymi karę ograniczenia wolności w postaci prac społecznie użytecznych, która dotyczyła S. H. (1) oraz drugie pismo datowane na ten sam dzień odnośnie powierzenia wyżej wymienionych obowiązków innej osobie. (k.805)

Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania zeznań pracowników Urzędu Miasta w K. oraz MOSiR w K., jako spójnych i konsekwentnych.

Sąd uznał za wiarygodne wszystkie zgromadzone w niniejszym postępowaniu dokumenty. Sporządzone są one w odpowiedniej formie przez podmioty uprawnione do ich wystawienia. Nie były kwestionowane przez żadną ze stron, nie budziły również wątpliwości co do ich autentyczności.

Materiał dowodowy wykazał, że R. S. (1) udzielił korzyści majątkowej S. H. (1), natomiast zasadniczą kwestią była ocena, czy S. H. (1) będąc odpowiedzialną za nadzór nad wykonującymi karę ograniczenia wolności i sporządzanie w tym zakresie dokumentacji do Sądu pełniła funkcję publiczną.

Nadmienić należy, że Sąd Rejonowy w Kętrzynie prawomocnym wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2016 r. sygn. akt. II K 2/16 S. H. (1) – pełniącą funkcję publiczną uznał za winną popełnienia zarzucanych jej czynów określonych w art.228 § 3 kk w zb. z art. 272 kk w zb. z art. 239 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Art. 15 § 13 pkt. 4 kk stanowi, iż funkcjonariuszem publicznym jest osoba będąca pracownikiem administracji rządowej, innego organu państwowego lub samorządu terytorialnego, chyba że pełni wyłącznie czynności usługowe, a także inna osoba w zakresie, w którym uprawniona jest do wydawania decyzji administracyjnych. Natomiast zgodnie z art. 115 § 19 kk osobą pełniącą funkcję publiczną jest funkcjonariusz publiczny(...) osoba zatrudniona w jednostce organizacyjnej dysponującej środkami publicznymi, chyba że wykonuje wyłącznie czynności usługowe.

W orzecznictwie wskazuje się, że osoba będąca pracownikiem zatrudnionym w jednostce samorządu terytorialnego, o ile nie wykonuje wyłącznie czynności usługowych na rzecz zatrudniającej jednostki przy uwzględnieniu zakresu obowiązków tej osoby, może być uznana za funkcjonariusza publicznego, a przez to za osobę pełniącą funkcję publiczną. (Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K. z dnia 2 września 2014 r. (...) Sa/Kr 940/14)

W uchwale SN z dnia 18.10.2001 r. KZP 9/01 OSNKW 2001, Nr 11-12, poz.87 wskazano określając pojęcie funkcji publicznej, iż „Funkcja wiąże się z przeznaczeniem, celem, zakresem działania, a nie sposobem, czy formą, w jakiej się ono urzeczywistnia. Wykładnia gramatyczna przemawia zatem za postrzeganiem pojęcia „osoby pełniącej funkcję publiczną” uwzględniając przede wszystkim przedmiot udzielonych jej kompetencji.

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 07.05.2012 r. V KK 402/11, OSNKW 2012, nr 8, poz.84, wskazał iż „Ustawodawca nie uzależnia statusu osoby pełniącej funkcję publiczną od wyposażenia jej w kompetencje do wydania decyzji w sferze działalności publicznej. Nie ma takiego zawężającego kryterium w treści art. 115 § 19 kk.

Również w doktrynie panuje pogląd, iż kwestia posiadania określonych kompetencji została na poziomie uznawania określonej osoby za pełniącą funkcję publiczną zmarginalizowana. W zasadzie wystarczy bowiem zatrudnienie w jednostce organizacyjnej dysponującej środkami publicznymi i niepełnienie w tej jednostce czynności wyłącznie usługowych. Nie musi to być więc piastowanie jakiegokolwiek funkcji kierowniczej (J. S., Podstawy karania, s. 82)

Na szczególne podkreślenie zasługuje również pogląd według, którego pracownik usługowy nie wykonuje zakresu obowiązków, który jest prawnie zastrzeżony dla działania jego pracodawcy; do jego kompetencji nie należy rozstrzyganie spraw i podejmowanie decyzji na temat funkcjonowania instytucji lub urzędu, w którym jest zatrudniony, lecz wykonywanie pomocniczych (porządkowych) czynności wedle z góry ustalonych norm działania. Oceniając pod tym względem charakter czynności pracownika, należy brać pod uwagę rzeczywiście pełnione funkcje,

a nie ograniczać się wyłącznie do stanowiska, jakie dana osoba formalnie zajmuje (A. M. Kontrowersje wokół pojęcia funkcjonariusza publicznego w polskim prawie karnym, PiP 2010, nr 10, 73 i n.)

Definicja osoby pełniącej funkcję publiczną zawarta w art. 115 § 19 kk nie łączy tego pojęcia z charakterem wykonywanych czynności i nie wymaga, aby czynności te miały charakter władczy, decyzyjny, zarządzania majątkiem publicznym, nadzoru, kontroli, samodzielnego lub wspólnego wydawania i przygotowania decyzji. (S. J. (2) artykuł Rzeczpospolita (...) 2003.6.2. Jeszcze nie przełom, Teza nr 1)

W doktrynie ugruntowało się również stanowisko według którego „Korzyść ma pozostawać w związku z pełnieniem funkcji publicznych, który zachodzi, gdy funkcjonariusz podejmuje czynność (choćby pośrednio) wchodzącą w zakres jego funkcji, tzn. taką, do której wykonania nie jest obowiązany, ale którą z racji swej funkcji może wykonać, chociażby wiązało się to z naruszeniem podziału pracy lub wewnętrznego regulaminu instytucji”. (J. K., Przepięstwa przeciwko działalności instytucji państwowych i społecznych w nowym kodeksie karnym, P.. 1970, Nr 6, s. 51.)

Według Sądu Najwyższego: „Związek, o którym mowa w art. 229 § 1 k.k., nie musi dotyczyć wyłącznych kompetencji adresata korzyści majątkowej do załatwienia danej sprawy, czy też podjęcia w niej ostatecznej decyzji. Adresatem może być także osoba pełniąca funkcję publiczną, która działa tylko na pewnym etapie załatwienia danej sprawy i może tym działaniem wpłynąć na końcowy wynik postępowania. Może być to zatem związek z całokształtem urzędowania adresata korupcyjnej propozycji, z zespołem czynności należących do sprawowanej przez daną osobę funkcji publicznej, które osoba ta może podejmować lub od nich się wstrzymać. Tak więc dla uznania, że proponowana korzyść majątkowa pozostaje w związku z pełnioną funkcją publiczną, wystarczające jest, że pełniący taką funkcję może wpływać na końcowy wynik załatwienia sprawy przez fakt nadania sprawie biegu w sposób oczekiwany przez osobę składającą korupcyjną propozycję” (postanowienie SN z dnia 14 marca 2007 r., III KK 248/06, Prok. i Pr.-wkl. 2007, nr 10, poz. 4).

Uwzględniając powyższe orzecznictwo oraz poglądy doktryny i aprobując je w pełni, w ocenie Sądu pomimo tego, że S. H. (1) będąc pracownikiem MOSiR w K., formalnie pracowała na stanowisku recepcjonistki, czyli stanowisku typowo usługowym, to jednak nie wykonywała ona wyłącznie czynności o takim charakterze. Sąd przyjął, iż czynnościami usługowymi są takie czynności, które nie mają związku z merytorycznymi zadaniami wymienionych instytucji, a tylko technicznie ułatwiają ich wykonywanie. Sąd przy ustalaniu, czy S. H. (1) pełniła funkcję publiczną ocenił charakter czynności, które ona rzeczywiście wykonywała, przekazanych jej poleceniem ustnym przez dyrektora MOSiR związanych z nadzorem nad wykonywaniem kary ograniczenia wolności, a nie ograniczał się wyłącznie do stanowiska, jakie formalnie zajmowała. Obowiązki, które zostały jej przekazane przez dyrektora A. J. (1) bez wątpliwości przekraczały zakres czynności wyłącznie usługowych. Pomimo tego, że charakter czynności wykonywanych przez S. H. (1) nie był władczy ani decyzyjny, nie dotyczył również zarządzania majątkiem publicznym, to jednak w ocenie Sądu nie sposób uznać, iż S. H. (1) sprawując kontrolę i nadzór nad wykonywaniem kary ograniczenia wolności przez skazanych oraz sporządzając dokumentację do Sądu wykonywała czynności usługowe, które nie miały związku z merytorycznymi zadaniami Ośrodka. Faktycznie zajmowała się ona wszystkimi czynnościami związanymi z wykonywaniem przez skazanych pracy społecznie użytecznej, rozpoczynając od dzwonienia i wzywania ich do pracy w sytuacjach, gdy występowała potrzeba wykonywania pracy przez większą liczbę osób, kolejno kierowania ich na poszczególne obiekty, wskazywania na pracę jaką mają wykonać, wpisywania w zeszytach godziny ich pracy, kontrolowania czy praca rzeczywiście została przez nich wykonana, a kończąc na sporządzaniu informacji dotyczących wykonywania kary przez poszczególnych skazanych kierowanych do Sądu, które dyrektor jedynie podpisywała.

Przy ocenie funkcji jaką pełniła S. H. (1), Sądowi nie umknęła okoliczność, na co wskazywała dyrektor MOSiR A. J. (1), że wszyscy wiedzieli, że to S. H. (1) jest osobą odpowiedzialną za kontrolę i nadzór nad osobami wykonującymi karę ograniczenia wolności, w tym również kuratorzy, którzy się z nią w tych sprawach kontaktowali. Ponadto S. H. (1) pełniąc funkcję publiczną, nie musiała mieć wyłącznych kompetencji do załatwienia danej sprawy. Wystarczy, że wykonując zlecone jej czynności była w stanie wpłynąć na wynik końcowy sprawy, a więc w przedmiotowej sprawie sporządzała dokumenty, na których podstawie ustalano, że kara ograniczenia wolności została wykonana.

Podsumowując, w ocenie Sądu, dzieląc w całości przytoczone tezy orzecznictwa i piśmiennictwo, S. H. (1) była osobą pełniącą funkcję publiczną, bowiem nie wykonywała czynności wyłącznie usługowych, ale także przydzielone jej zadania przez dyrektora Miejskiego Ośrodka Sportu i Rekreacji w K., należące do zakresu działania gminnej jednostki budżetowej.

Konkludując należy stwierdzić, iż kompleksowa ocena całości materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, dokonana w świetle zasad doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, w ocenie Sądu, pozwoliła na niewątpliwe stwierdzenie sprawstwa i winy R. S. (1) w zakresie zarzucanego mu czynu.

Sąd uznał R. S. (1) winnym tego, że w okresie od października 2014 r. do kwietnia 2015 r. w K. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w kwocie około 1500 zł, osobie pełniącej funkcję publiczną – S. H. (1) – odpowiedzialnej za nadzór nad skazanymi wykonującymi karę ograniczenia wolności i sporządzenie w tym zakresie dokumentacji do Sądu, by skłonić ją do naruszenia przepisów prawa, tj. do podania do Sądu Rejonowego w Kętrzynie nieprawdziwych danych do odbycia przez niego kary ograniczenia wolności w postaci wykonywanie nieodpłatnej dozorowanej pracy na cele społeczne, zasądzonej wyrokami Sądu Rejonowego w Kętrzynie z dnia 20 lutego 2013 r., sygn. akt. II K 38/13 (K. 738/14) oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Bartoszycach z dnia 29 października 2013 r., sygn. akt. II W 2408/13 (II Ko 1792.14, KKow 739/14), podczas gdy w rzeczywistości tej kary nie wykonywał, chcąc by S. H. (1) popełniła przestępstwo wyłudzenia nieprawdy dotyczącego okoliczności odbywania przez niego kary ograniczenia wolności w postaci wykonywania nieodpłatnej, dozorowanej pracy na cele społeczne zasądzonej wymienionymi wyżej wyrokami Sądu Rejonowego w Kętrzynie i w B. poprzez podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariusza publicznego – dyrektora Miejskiego Ośrodka Sportu i Rekreacji w K., który nakłonił ją w opisany wyżej sposób do tego, tj. o czyn z art. 229 § 3 kk w zb. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 272 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z at. 11 § 2 kk.

Działanie sprawcy czynu zabronionego określonego w art. 229 § 3 kk jest w szczególności umotywowane, tj. sprawca działa po to, aby skłonić osobę pełniącą funkcję publiczną do naruszenia obowiązku służbowego bądź wynagrodzić osobie pełniącą funkcję publiczną naruszenie takiego obowiązku, wówczas umyślność ogranicza się do zamiaru bezpośredniego. (A. Zoll, w:A.Zoll(red), Kodeks t.2, 1999, s.768)

W przypadku typu kwalifikowanego art. 229 § 3 kpk strona podmiotowa polega na zamiarze bezpośrednim kierunkowym (dolus directuscoloratus) z uwagi na to, że celem działania sprawcy jest skłonienie osoby pełniącej funkcję publiczną do naruszenia obowiązku służbowego. Pod względem podmiotowym sprawca musi mieć świadomość, że nakłania do naruszenia obowiązku służbowego i mieć wolę, aby doprowadzić osobę przyjmującą „łapówkę” do naruszenia obowiązku służbowego.

Natomiast artykuł 18 § 2 kk definiuje formę zjawiskową popełnienia przestępstwa jaką jest podżeganie. Podżegacz chcąc by inna osoba popełniła przestępstwo nakłania ją do tego.

Z kolei w treści przepisu art. 272 k.k. ustawodawca penalizuje zachowanie polegające na wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy przez podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariusza publicznego lub innej osoby upoważnionej do wystawienia dokumentu. Istotą przestępstwa z art. 272 k.k. jest karalne uzyskanie autentycznego dokumentu o nieprawdziwej treści od osoby upoważnionej do jego wystawienia, przez wprowadzenie jej w błąd. Przestępstwo to z tych przyczyn określane jest także mianem pośredniego fałszerstwa intelektualnego. Istota tego występku wymaga przy tym świadomości karygodnego postępowania tylko po stronie wyłudzającego poświadczenie nieprawdy, wystawca dokumentu musi natomiast działać w najlepszej wierze i jest jedynie ofiarą podstępu wyłudzającego (tak m.in. SN w wyroku z dnia 20.12.1935 r. II K 1366/35, Z. O.. SN 1936 Nr 5 poz. 183).

W omawianym przestępstwie chodzi bowiem o uzyskanie potwierdzenia prawdziwości okoliczności nieprawdziwej poprzez jej poświadczenie przez osobę uprawnioną do wystawienia dokumentu w zakresie takiej okoliczności. Konieczne jest również, aby wprowadzenie w błąd dotyczyło okoliczności, która stanowi przedmiot poświadczenia, a nie okoliczności ubocznej, nie stanowiącej przedmiotu danego poświadczenia. Czyn ten można przy tym popełnić

jedynie umyślnie z zamiarem bezpośrednim, co wynika z użycia przez ustawodawcę wyrażenia „podstępnie”, co w rozumieniu potocznym oznacza działanie celowe. Przepis art. 272 kk uznaje zatem za karalne takie tylko przypadki, gdy sprawca działając z zamiarem uzyskania poświadczenia nieprawdy, chce wprowadzić w błąd osobę upoważnioną do wystawienia określonego dokumentu.

Uwzględniając powyższe należy uznać, iż oskarżony w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w okresie od października 2014 r. do kwietnia 2015 r. udzielił korzyści majątkowej osobie pełniącej funkcję publiczną – S. H. (1) związku z pełnieniem tej funkcji. W przedmiotowej sprawie oskarżony miał świadomość, że udziela korzyści majątkowej w postaci pieniędzy osobie, która jest odpowiedzialna za nadzór nad wykonywaniem kary ograniczenia wolności oraz sporządza dokumentację do Sądu, która to dokumentacja stanowiła podstawę do stwierdzenia czy wyrok, w którym wymierzono karę ograniczenia wolności, został wykonany. Oskarżony działał umyślnie, w sposób przemyślany i z zamiarem bezpośrednim popełnienia przestępstwa. W ocenie Sądu oskarżony obejmował swoją świadomością zarówno sposób działania, jak i cel do którego jego postępowanie miało doprowadzić.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że oskarżony przekazywał pieniądze S. H. (1) po to, aby nakłonić ją do naruszenia przepisów prawa, tj. do podania do Sądu Rejonowego w Kętrzynie nieprawdziwych danych, co do odbycia przez niego kary ograniczenia wolności w postaci wykonywania nieodpłatnej dozorowanej pracy na cele społeczne. Motywem jego działania było uniknięcia wykonywania kar orzeczonych wyrokiem Sądu Rejonowego w Kętrzynie z dnia 20 lutego 2013 r., sygn.. akt. II K 38/13 (K. 738/14) oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Bartoszycach z dnia 29 października 2013 r. sygn.. akt. II W 3408/13 (II Ko 1792.14, K. 739/14).

Jednocześnie omawianym działaniem oskarżony wypełnił także znamiona czynu zabronionego z art. 272 kk, bowiem udzielając korzyści majątkowej nakłonił S. H. (1) doposłuzenia się sfałszowanymi dokumentami w celu wyłudzenia poświadczenia nieprawdy- danych co do odbycia przez niego kary ograniczenia wolności w postaci wykonywania nieodpłatnej dozorowanej pracy na cele społeczne podczas, gdy w rzeczywistości tej kary nie wykonywał, podstępnie wprowadzając w błąd funkcjonariusza publicznego- w osobie dyrektora MOSiR w K.. W wyniku tego działania dostarczono do Sądu dokumenty, podpisane przez dyrektora, potwierdzające odbywanie przez R. S. (1) kary ograniczenia wolności w postaci wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne.

Sąd w oparciu o przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 20.02.2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 20.03.2015 r., poz. 396) przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk za czyn z art. 229 § 3 kk w zb. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 272 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 33 § 2 kk wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych ustalając wysokość każdej stawki na kwotę 20 złotych.

Czyn przypisany oskarżonemu został popełniony przed zmianą kodeksu karnego z dnia 20.02.2015 r., która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015 r. Zgodnie zatem z zasadą określoną w art. 4§1 kk, gdy w chwili orzekania obowiązuje inna ustawa niż w chwili popełnienia czynu, nakazuje stosować ustawę względniejszą dla sprawcy, za podstawę skazania przyjął przepisy w brzmieniu obowiązującym przed w/w zmianą jako korzystniejsze dla oskarżonego.

Bez wątpienia dla oskarżonego względniejsza jest ustawa w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 r., z uwagi na treść art. 69§1 kk, który przewidywał możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności w wymiarze do 2 lat. Zgodnie natomiast z obecnie obowiązującą treścią art. 69§1 kk Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności.

Z okoliczności wpływających obciążająco na wymiar kary, Sąd uwzględnił stopień winy, jak również motywację sprawcy (chęć uniknięcia wykonania kary ograniczenia wolności w postaci prac społecznie użytecznych orzeczonych wyrokami) i stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego, który uznał za znaczny. Oskarżony miał pełną świadomość swojego przestępczego działania, a w momencie popełnienia czynu zabronionego miał niezakłóconą możliwość podjęcia decyzji i zachowania się zgodnie z prawem. Nie zaszła także żadna z okoliczności wyłączających winę, czy też bezprawność czynu. Sąd miał na względzie przede wszystkim rodzaj i charakter

naruszonych dóbr prawnych, którymi w świetle naruszonych przez oskarżonego przepisów był autorytet wymiaru sprawiedliwości rozumiany jako zapewnienie wykonania orzeczeń sądowych, prawidłowe funkcjonowanie instytucji państwowych oraz ich funkcjonariuszy, jak również wiarygodność dokumentów.

Zdaniem Sądu, wobec oskarżonego zachodzą podstawy do przyjęcia pozytywnej prognozy, mimo wielu okoliczności obciążających. Pomimo znacznego stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu nie sposób pominąć tego, że oskarżony nie figuruje w kartotece karnej rejestru karnego (k.815). Oczywiście Sąd wziął pod uwagę, że dopuszczał się on przestępstw oraz wkroczeń skarbowych. Jednak uznał, iż efekt resocjalizacyjny wobec R. S. (1) osiągnąć można w warunkach wolności kontrolowanej. W odczuciu Sądu, nie jest on osobą na tyle zdemoralizowaną, aby dla osiągnięcia celów kary należało umieścić go w zakładzie karnym.

W tej sytuacji Sąd stanął na stanowisku, że wobec oskarżonego istnieje pozytywna prognoza kryminologiczno – społeczna pozwalająca na zastosowanie dobrodziejstwa instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary. Analizując właściwości i warunki osobiste oskarżonego, Sąd zastosował więc wobec niego dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 4 lata. Instytucja warunkowego zawieszenia wykonania kary jest nierozzerwalnie związana z istnieniem pozytywnej prognozy na przyszłość wobec oskarżonego. Sąd może skorzystać z tej instytucji jedynie wówczas, gdy jest mało prawdopodobnym, by sprawca w przyszłości popełnił przestępstwo. W przypadku warunkowego zawieszenia wykonania kary, ustawodawca wskazuje na pierwszeństwo celu zapobiegawczego.

Sąd uznał ponadto, że z uwagi na charakter czynu, zasadnym będzie ukaranie oskarżonego karą grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych, która jako kara o charakterze finansowym uświadomi mu naganność jego zachowania i nieopłacalność tego typu przestępstw. Ustalając wysokość stawki dziennej Sąd miał na względzie dochody sprawcy, jego warunki osobiste i rodzinne, stosunki majątkowe oraz możliwości zarobkowe. Oskarżony jest mężczyzną w sile wieku i w przekonaniu Sądu posiada możliwości uiszczenia orzeczonej kary grzywny, a ustalona stawka dzienna odpowiada jego realnym możliwościom zarobkowym, nie stanowiąc jednocześnie nadmiernej dolegliwości.

W oparciu o art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości.